

Εξώφυλλο

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΪΟΥ 2024 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #301

ΚΑΦΕΣ-ΓΥΡΟΣ-ΤΥΡΟΠΙΤΑ:

Το... χρηματιστήριο των Ιωαννίνων

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Δύο μουσικές απώλειες των Ιωαννίνων

Δύο από τους ανθρώπους που καθόρισαν σε πολύ μεγάλο βαθμό τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων, «έφυγαν» το τελευταίο διάστημα.»

<https://typos-i.gr/article/dyo-moysikes-apwleies-twn-iwanninwn>

2 Πτήση Ιωάννινα- Γερμανία: Επτά χρόνια συζητήσεις

Από το 2017, γίνονται συζητήσεις για την απευθείας αεροπορική σύνδεση των Ιωαννίνων με τη Γερμανία. Όλες αυτές οι συζητήσεις όμως γίνονται σε τοπικό επίπεδο κυρίως, και κάπου κάπου στο περιθώριο κάποιας διεθνούς έκθεσης στη Γερμανία, με αφορμή την επίσκεψη «αξιωματούχων» από την Περιφέρεια Ηπείρου και τον Δήμο Ιωαννιτών..

<https://typos-i.gr/article/pthsh-iwannina-germania-epta-xronia-syzhthsewn>

3 Καλοκαίρι 2024: Εκδηλώσεις, παραστά- σεις, συναυλίες στα Γιάννενα

Ο κατάλογος ανανεώνεται συνεχώς, ανάλογα με τις δημόσιες, επίσημες ανακοινώσεις..

<https://typos-i.gr/article/kalokai-ri-2024-ekdhlwseis-parastaseis-synaulies-sta-giannena>

4

Πρωτιά για μαθήτριες
από τα Γιάννενα με έρευνα
για την Παμβώτιδα

<https://typos-i.gr/article/prwtia-gia-mathtries-apo-ta-giannena-me-ereyna-gia-thn-pambwtida>

Ο Τύπος χρειάζεται τη στήριξή σας

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr, είναι ένα ανεξάρτητο, συνεταιριστικό μέσο ενημέρωσης στα Γιάννενα, με τρεις εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δεδομένο στα ΜΜΕ.

Είναι επίσης ένα μέσο ενημέρωσης που θέλει και επιδιώκει να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στους αναγνώστες και τις αναγνώστριές του. Γιατί το αναγνωστικό κοινό είναι πάντα αυτό που τελικά έχει τον τελευταίο λόγο. Και έτσι πρέπει. Αυτό που θέλουμε, είναι προοπτικά να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις συνδρομές των αναγνωστών και αναγνωστριών μας.

Η επιβίωση της δημοσιογραφίας, πόσο μάλλον σε τοπικό επίπεδο, δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Με την προϋπόθεση της αλληλεπίδρασης και της συνειδητοποίησης του πραγματικού ρόλου ενός μέσου ενημέρωσης, ο «Τύπος Ιωαννίνων» ζητάει τη στήριξή σας.

Τη στήριξη του καθενός και της καθεμίας από εσάς που μας διαβάζει τόσα χρόνια και που μας εμπιστεύεται.

Κάνοντας μια συνδρομή μέσω του **Patreon**, με 5 ευρώ το μήνα, στηρίζετε την ύπαρξη του typos-i.gr και όλων των πραγμάτων που δημιουργούμε.

Από τις καθημερινές ειδήσεις και την ενημέρωση, μέχρι τις εκδόσεις, τα ντοκιμαντέρ κ.ο.κ.

Για να κάνετε τη συνδρομή, πατήστε το κόκκινο «κουμπί» στο τέλος του άρθρου ή απλά, τον εξής σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

Μέσω του Patreon, μιας πλατφόρμας στήριξης δημιουργών περιεχομένου, θα μπορείτε να βλέπετε είτε αποκλειστικό περιεχόμενο, άρθρα που ανεβαίνουν μόνο εκεί δηλαδή και όχι δημόσια, είτε να έχετε πρόσβαση νωρίτερα σε podcasts, ψηφιακά έντυπα, είτε να συμμετέχετε σε κληρώσεις για θεάματα που γίνονται στα Γιάννενα.

Επίσης, μπορείτε εκεί να δείτε όλο το **ντοκιμαντέρ By the Lake**, για τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων μεταξύ 1975-1995, αλλά και να κατεβάσετε **δύο ψηφιακές εκδόσεις** του Τύπου Ιωαννίνων.

Επιπλέον, κάθε συνδρομητής-τρια θα λάβει έναν κωδικό έκπτωσης για τον επόμενο τόμο «**25+1 ρετρό ιστορίες**» που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Ουσιαστικά, μέσω του Patreon, κάνετε μια πάγια εντολή για κάθε μήνα μέσω της τραπεζικής σας κάρτας. Δεν πρόκειται να σας ζητηθούν τραπεζικοί κωδικοί ή ο,τιδήποτε προσωπικό. Το Patreon είναι μια αναγνωρισμένη και ασφαλής πλατφόρμα στήριξης δημιουργών.

Αν έχετε πρόβλημα στην εγγραφή, μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας με mail ή στο messenger της σελίδας του Τύπου στο facebook, για πληροφορίες.

 BECOME A PATRON

Η νεολαία της Ευρώπης τροφοδοτεί την ακροδεξιά

Πληθαίνουν οι ενδείξεις ότι η ευρωπαϊκή ακροδεξιά θα πετύχει καλύτερα αποτελέσματα από ποτέ στις επερχόμενες εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 6 έως 9 Ιουνίου και ότι οι νέοι ψηφοφόροι της ηπείρου θα τροφοδοτήσουν την άνοδό της.

Οι νεαροί ενήλικες που έλκονται τώρα προς την ακροδεξιά δεν είναι ναζιστές ή ξενοφοβικοί ρατσιστές, αλλά μπορεί να βάλουν το χεράκι τους σε ένα αποτέλεσμα που, τουλάχιστον, θα μετατοπίσει τις προτεραιότητες και τους τόνους της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τα δεξιά.

Μια ιδιαίτερα συμπαγής δεξιά κατάληξη -και η συνεργασία σε όλο το φάσμα της σκληρής δεξιάς- θα μπορούσε να κλονίσει την ενότητα της ΕΕ και να διαταράξει τη λειτουργία του μπλοκ σε μια εποχή που αντιμετωπίζει οξείες κρίσεις σε διά-

φορα μέτωπα, όχι λιγότερο από τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Το Foreign Policy Magazine θυμίζει ότι τα τελευταία χρόνια έχουν προωθηθεί νόμοι που δίνουν το δικαίωμα ψήφου και σε νέους κάτω των 18 ετών. Στην Αυστρία, τη Γερμανία, τη Μάλτα και το Βέλγιο το όριο είναι τα 16 έτη, ενώ στην Ελλάδα τα 17.

«Υπήρχε ελπίδα ότι αυτοί οι νέοι ψηφοφόροι θα έβαζαν φρένο στο λαϊκιστικό κύμα ανά την Ευρώπη. Η ιδέα πίσω από το δικαίωμα ψήφου σε νέους 16 και 17 ετών βασίστηκε εν μέρει στη μακροπρόθεσμη επένδυσή τους στην πολιτική. Οι πολιτικές που σχεδιάζονται σήμερα θα τους επηρεάσουν για πολλές δεκαετίες, σε αντίθεση με τους παππούδες τους», σημειώνει το FP.

Και στις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο του 2019, οι νέοι ψηφοφόροι έδωσαν μεγάλη υποστήριξη, καθώς προσήλθαν σε αριθμό ρεκόρ, ένα ελπιδοφόρο σημάδι

που αντανάκλα τον ενθουσιασμό τους για το κοινό ευρωπαϊκό σχέδιο. Με το κίνημα για το κλίμα να συγκλονίζει τους δρόμους, οι ψήφοι τους πήγαν δυσανάλογα στα πράσινα κόμματα που υπερασπίζονται την ισχυρή προστασία του κλίματος και τη βαθύτερη ολοκλήρωση της ΕΕ -δύο σύνολα μακροπρόθεσμων συμφερόντων. Αυτό έφερε πράσινους εκπροσώπους από την Πορτογαλία έως τη Λετονία στο κοινοβούλιο των Βρυξελλών και ώθησε τη διοίκηση της ΕΕ να εγκρίνει την ευρωπαϊκή πράσινη συμφωνία το 2020.

Αλλά η δημοκρατική πληθωρικότητα των ψηφοφόρων στα τέλη της εφηβείας, στα 20 και στις αρχές της δεκαετίας των 30 θα μπορούσε να δώσει ώθηση σε μια πολύ διαφορετική τάση αυτόν τον Ιούνιο, καθώς ολοένα και περισσότεροι νεότεροι ψηφοφόροι τάσσονται υπέρ των ακροδεξιών λαϊκιστικών κομμάτων, αυτών ακριβώς

που θέλουν να καταστρέψουν την Πράσινη Συμφωνία και να περιορίσουν την ΕΕ. Στις πρόσφατες εθνικές ψηφοφορίες που διεξήχθησαν στην Πορτογαλία, τη Σουηδία, τις Κάτω Χώρες, την Ιταλία, τη Φινλανδία και τη Γαλλία, οι νέοι ψήφισαν σε πρωτοφανή αριθμό ακραία εθνικιστικά και ευρωσκεπτικιστικά κόμματα (αν και ορισμένοι παρατηρητές έχουν υποστηρίξει ότι οι αναφορές σχετικά με αυτές τις τάσεις είναι ελλιπείς ή υπεραπλουστευμένες). Και οι έρευνες στη Γερμανία δείχνουν ότι η ψήφος των νέων γίνεται όλο και πιο συμπληρωματική προς την Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD), ένα ακροδεξιό κόμμα που έχει υποστεί μια ριζοσπαστικοποίηση που το καθιστά μεταξύ των πιο σφοδρών, σκληρών δεξιών εκλογικών κομμάτων της Ευρώπης.

Η αλλαγή της συμπάθειας πολλών νέων Γερμανών αντανάκλα τα αποτελέσματα των ερευνών, τις εκλογές και τις δηλώσεις άλλων νέων σε όλη την Ευρώπη. Στις εκλογές της Ολλανδίας πέρυσι, το πιο δημοφιλές κόμμα μεταξύ των ατόμων κάτω των 35 ετών (σε ποσοστό 17%) ήταν το Κόμμα για την Ελευθερία, με επικεφαλής τον Γκερτ Βίντερς, έναν ακροδεξιό λαϊκιστή με μακρά πορεία κατά της ΕΕ.

Η εξήγηση που δόθηκε από πολλούς Ολλανδούς εμπειρογνώμονες: Πρόκειται για το *bestaanszekerheid*, μια ολλανδική λέξη που μεταφράζεται ως «ασφάλεια διαβίωσης». Οι κύριες ανησυχίες των νέων στην Ολλανδία είναι η στέγαση, οι υπερπλήρεις τάξεις και τα νοσοκομεία που αγωνίζονται, είπε, κάτι που ο Βίντερς αντιμετώπισε στην εκστρατεία του.

Στις βουλευτικές εκλογές του Μαρτίου στην Πορτογαλία, το ακροδεξιό κόμμα Chega, το οποίο έθεσε ως προτεραιότητα την προσέλκυση των νέων, συγκέντρωσε τις περισσότερες ψήφους τους από οποιοδήποτε άλλο κόμμα. Η σημασία του Chega, που μπορεί να μεταφραστεί ως «φτάνει πια», περιγράφει με ακρίβεια το κίνητρο πολλών νέων ψηφοφόρων για την υποστήριξή του.

ΜΕΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ

Οι παρατηρητές λένε ότι η ακροδεξιά έχει διαπρέψει στο να τραβάει την προσοχή των νέων, τουλάχιστον με την πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης TikTok. Η πρόσφατη γερμανική μελέτη διαπίστωσε ότι το 57% των νέων ανθρώπων προσλαμβάνουν τις ειδήσεις και την πολιτική τους μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Περισσότερο από το 90% χρησιμοποιεί την υπηρεσία ανταλλαγής μηνυμάτων WhatsApp, ακολουθούμενη από το Instagram (80%) και το YouTube (77%). Το TikTok βρίσκεται στο 51%- περισσότεροι από τους μισούς από όλους τους νέους 14 έως 29 ετών χρησιμοποιούν πλέον τακτικά την εφαρμογή, σε σύγκριση με το 44% πέρυσι.

Μια καθημερινότητα που κοστίζει ακριβά

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Η καθημερινή ακρίβεια που «τρώει» τον μισθό, μαζί και τις μικρές αυξήσεις που εφαρμόζονται σε αυτόν, είναι ένα από τα βασικά προβλήματα στην Ελλάδα.

Μπορεί η κυβέρνηση να διατείνεται ότι παρεμβαίνει, οι παρεμβάσεις της όμως δεν είναι τόσο επαρκείς, ώστε να μειώσουν τις τιμές βασικών αγαθών.

Στην περίπτωση καθημερινών αγορών που κινητοποιούν ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της οικονομίας (και της τοπικής, στα Γιάννενα), ο καφές στο χέρι, ο γύρος και η πρωινή τυρόπιτα εξελίσσονται σε... χρηματιστηριακοί δείκτες.

Μια πίτα-γύρος στα Γιάννενα, κοστίζει σήμερα κατά μέσο όρο 3,76 ευρώ (τιμές efood από 29 καταστήματα των Ιωαννίνων-στοιχεία 15/5/24).

Πριν από δύο χρόνια, το φθινόπωρο του 2022 κόστιζε 3,18 ευρώ.

Ο φρέντο εσπρέσο αντίστοιχα, κοστίζει 2,11 ευρώ κατά μέσο όρο.

Το 2022 κόστιζε 2,01 ευρώ.

Η τυρόπιτα τέλος, κοστίζει (στοιχεία efood από 12 καταστήματα των Ιωαννίνων 15/5/24) 1,78 ευρώ, κατά μέσο όρο.

Σε μια χώρα όπου ο βασικός μισθός είναι λίγο πάνω από τα 700 ευρώ (703,66 για την ακρίβεια), τον μήνα, αυτές οι τιμές για βασικά, καθημερινά έξοδα, είναι υψηλές. Η τελευταία αύξηση στον βασικό μισθό, ήταν 5,71%, καθαρά.

Η τιμή του πιτόγυρου αυξήθηκε κατά 16% περίπου, μέσα σε δύο χρόνια, στα Γιάννενα.

Φυσικά, η αναλογία αυτή έχει μια... εσάνς λαϊκισμού, ωστόσο, σε μια χώρα όπου οι πολιτικοί της δεν φείδονται λαϊκίστικων μεθόδων (η κυβέρνηση επιμένει ότι ο μισθός έφτασε πάνω από τα 800 ευρώ...), είναι απλώς ενδεικτική.

Το ακόμα βαθύτερο πρόβλημα, είναι η «μονοκαλλιέργεια» της παροχής υπηρεσιών στην ελληνική οικονομία και πολύ περισσότερο, η αδιάφορη ή εχθρική στάση του κράτους απέναντι στη μικρή και μεσαία επιχειρηματικότητα.

Δείτε αυτά τα μεγέθη: στο νομό Ιωαννίνων υπάρχουν περί τις 1.700 επιχειρήσεις εστίασης και καταλυμάτων (ο στατιστικός κωδικός καταχώρησης, είναι ενιαίος)

Το ακόμα βαθύτερο πρόβλημα, είναι η «μονοκαλλιέργεια» της παροχής υπηρεσιών στην ελληνική οικονομία και πολύ περισσότερο, η αδιάφορη ή εχθρική στάση του κράτους απέναντι στη μικρή και μεσαία επιχειρηματικότητα.

σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ. Το 2023 μόνο η εστίαση των Ιωαννίνων είχε κύκλο εργασιών 127,4 εκατ. ευρώ.

Για να μπορέσει να ανταποκριθεί, ειδικά μια μικρή επιχείρηση στις αυξήσεις του

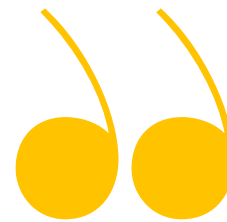
κόστους, ανάμεσά τους το ρεύμα και οι πρώτες ύλες (πρόπερσι ήταν το ηλιέλαιο, φέτος είναι ο καφές), πρέπει να αυξήσει τις τιμές. Όλα αυτά, στο γενικότερο πλαίσιο κερδοφορίας και «μη παρεμβατι-

σμού», αλλά και αποκλεισμού από χρηματοδοτικές πηγές. Τα περισσότερα, πάνε σε όσους έχουν περισσότερα...

Το εντυπωσιακό είναι ότι ο ανταγωνισμός δεν μειώνει καθόλου τις τιμές, καθώς οι αυξήσεις είναι σχεδόν ανεξέλεγκτες.

Κάπως έτσι λοιπόν, πράγματα καθημερινά, θεωρητικά ευτελή, κάνουν τον μισθό... υποβασικό. Σκεφτείτε μόνο ότι εάν ένας εργαζόμενος με βασικό μισθό που μένει στα Γιάννενα, χρειαστεί να κάνει ένα ταξίδι με αυτοκίνητο στην Αθήνα, θα έχει καταναλώσει σχεδόν το 70% του μισθού του σε νοίκι και ένα και μοναδικό ταξίδι.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η ακρίβεια, εισαγόμενη ή όχι, είναι τεράστιο πρόβλημα και οι επικοινωνιακές -συχνά εντελώς αποτυχημένες- ανακοινώσεις, δεν είναι λύση.

ΕΛΑΤΗ:

Το χωριό που «κοιτάει» την Τύμφη

[ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ]

Η Ελάτη είναι ένα μικρό χωριό του Ζαγορίου, «σκαρφαλωμένο» στις βορειοανατολικές πλαγιές του Μιτσικελίου, σε υψόμετρο 960 μ. Ένας παραδοσιακός, ζαγορίσιος οικισμός, μακριά από τα φώτα... της δημοσιότητας που έχουν «πέσει» σε άλλα χωριά της περιοχής.

Το ήσυχο αυτό χωριό, «πνιγμένο» μέσα στο πράσινο, στέκεται σαν «παρατηρητής» της χαράδρας του Βίκου. Ακριβώς απέναντί του, η χαράδρα. Το βλέμμα κάθε κατοίκου ή κάθε επισκέπτη, θέλοντας και μη, ανοίγει στον ορίζοντα. Θα στραφεί στη χαράδρα, στα απέναντι χωριά, στα δάση, στα βουνά, στην Τύμφη. Ένα από τα σημεία αναφοράς του χωριού, που μεγάλο μέρος του οποίου κάπκε από τους γερμανούς μαζί το 1943, είναι η μικρή πλατεία με τον πλάτανο. Εκεί υπάρχουν και δύο δημοτικά καφενεία, που δυστυχώς αυτή την περίοδο είναι κλειστά. Οι κάτοικοι του χωριού προσδοκούν ότι το επόμενο διάστημα ένα από αυτά θα ξεκινήσει να λειτουργεί. Η κάθε πλατεία χρειάζεται και το καφενείο της. Εκεί που οι κάτοικοι ή οι επισκέπτες (στο χωριό υπάρχουν ξενώνες) θα γίνουν μια παρέα, θα πουν τις ιστορίες τους και θα αγναντέψουν τη φύση.

Τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιείται έντονα ο Πολιτιστικός Σύλλογος Ελάτης, με πρόεδρο την Ελένη Στεργιοπούλου. Ο σύλλογος προσπαθεί με διάφορες δράσεις να ενώσει την κοινότητα, να διατηρήσει ή να ισχυροποιήσει τους δεσμούς, όπως και να προβάλλει το χωριό.

Κάτω από την Ελάτη υπάρχει και το γεφύρι του Μύλου που γεφυρώνει τον Ξηροπόταμο, ο οποίος καταλήγει στον Βίκο. Από εκεί ξεκινά ένα μονοπάτι που οδηγεί στο γεφύρι του Αγίου Μνήμ, κοντά στο Δίλοφο. Κοντά στο χωριό και μέσα στο δάσος, βρίσκονται δε, δύο ξωκλήσια.

Η Ελάτη δεν λεγόταν πάντα «Ελάτη». Μέχρι το 1926, η ονομασία του χωριού ήταν Μπούλτσιπ. Ο λόγιος του 19ου αιώνα, Ιωάννης Λαμπρίδης, αναφέρει ότι η Μπούλτσιπ συγκροτήθηκε αρχικά από κτηνοτροφικές οικογένειες. Ο Λαμπρίδης γράφει: «Προ 280 περίπου ετών κτηνοτρόφοι τινές οικογένειαι της Γραβισιούς, χωριού της περιοχής Κουρέντων ..., ένθα μέχρι σήμερον καλύβηι ηρειπωμένα φαίνονται υπό το όνομα Μπουλτσάτικα Καλύβια, μετώκησαν περί το νυν Μπούλτσιπ... εις τρεις διαφόρους θέσεις. Αυξηθείσαι δε μετά ταύτα προσχωρήσει και άλλων κατοίκων εκ διαφόρων χωριδίων και ιδίως εκ του Πετσάλη συνωκίσθησαν περί το έτος 1698».

Οι κάτοικοι της Ελάτης φαίνεται ότι εγκατέλειψαν νωρίς την κτηνοτροφία και ασχολήθηκαν με την ξυλεία. Την περίοδο ακμής του Ζαγορίου (18ος-19ος αιώνας), πολλοί πήγαν σε άλλα μέρη της χώρας, αλλά και στη Ρουμανία.

Όσον αφορά την προέλευση της ονομασίας «Μπούλτσιπ», η επικρατέστερη άποψη είναι ότι προέρχεται από το κυριώνυμο Μπούλτσιπ που σημαίνει στα αλβανικά «το μαλακό μέρος του μάγουλου». Η μετονομασία του χωριού έγινε το 1926. Τότε, όπως καταγράφηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, το τοπωνύμιο ήταν «Ελατά». Η Ελάτη προέκυψε αργότερα ως παραλλαγή.

ΘΕΑΤΡΟ

20 ΜΑΪΟΥ

«Τα Χ δράματα»

Η ΟΜΑΔΑΣ Τέχνης Αφηγηματικός Νους- Α.Ν. παρουσιάζει την παράσταση «Τα Χ δράματα», από την ομάδα εφήβων, τη Δευτέρα 20 Μαΐου στις 21.00, στο θέατρο Κύκλος [Αραβαντινού 14].

Εμπύκωση-σκηνοθεσία-μουσικές επιλογές: Πάννα Κούλα, Λώρα Φκιώλα, Κατερίνα Γιαννακοπούλου.

27 ΜΑΪΟΥ

«Καφενείο Το επέκεινα»

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ομάδα «Γέφυρα» ανεβάζει το «Καφενείο Το επέκεινα» του Μιχάλη Σπέγγου σε σκηνοθεσία του Στέλιου Καλαθά. Η παράσταση έρχεται και στα Γιάννενα, στο Καμπέριο θέατρο, στις 27 Μαΐου, στις 21.00.

Η υπόθεση: Η ζωή ενός ορεινού χωριού στη μέση του πουθενά, ταράσσεται ξαφνικά όταν ξεσπά αναπόφευκτη βία. Παίζουν οι Λεωνίδας Αργυρόπουλος, Γιώργος Ζώης, Μάνθος Καλαντζής, Κώστας Καραμουσάλης και Μαργαρίτα Σάββα.

Εισιτήριο: 16 ευρώ, 12 ευρώ το μειωμένο.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

LIVE

25 ΜΑΪΟΥ

Τοquei στα Λιθαρίτσια

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ Νέων Ηπείρου σε συνεργασία με τη Bullet productions παρουσιάζει το Colour Boom Festival Ioannina το Σάββατο 25 Μαΐου στις 18.00 στο Πάρκο Λιθαρίτσια με τους Τοquei, Apon, DJ Paco, Nansia και οι DTGS. Ώρα προσέλευσης 18.00, ώρα έναρξης: 18.30. Εισιτήρια: Περιορισμένη προπώληση (τα πρώτα 100 εισιτήρια): 10 ευρώ, προπώληση: 13 ευρώ, ταμείο: 15 ευρώ. Ηλεκτρονική προπώληση σε <https://www.more.com/.../colour-boom-festival-ioannina.../>. Φυσική προπώληση σε Manthos Optical (Αβέρωφ 16, Μιχ. Αγγέλου 28), Κέντρο Νέων Ηπείρου (Καπλάνη 10) και στο δίκτυο καταστημάτων Nova και Public.

22 ΜΑΪΟΥ

Μουσική βραδιά κιθάρας στα παλαιά σφαγεία

ΜΟΥΣΙΚΗ βραδιά κιθάρας διοργανώνει το Δημοτικό Ωδείο Ιωαννίνων την Τετάρτη 22 Μαΐου, στις 19:30, στον πολιτιστικό πολυχώρο «Δημήτρης Χατζής». Θα συμμετέχουν μαθητές της Σχολής Κιθάρας του Δημοτικού Ωδείου Ιωαννίνων, των τάξεων των καθηγητών: Μελίνας Βλάχου, Φωτεινής Κοτσιάφτη, Γιάννη Μάνου, Αλέξη Μπάγια, Φωτεινής Τσουμάνη. Είσοδος ελεύθερη.

23 ΜΑΪΟΥ

Συναυλία του D3lta

Ο ΕΛΛΗΝΟΒΡΕΤΑΝΟΣ περφόρμερ και τραγουδοποιός, με επιρροές από την αγγλική ροκ μουσική, ο D3LTA, έρχεται στα Γιάννενα για συναυλία στις 23 Μαΐου, στις 21:00, στον Πολυχώρο Αγορά. Μαζί του θα είναι ένα βρετανικό σχήμα με τον Angelos Serras στην κιθάρα, την Toby Holmes στο μπάσο και τα φωνητικά και τον Ethan Carter στα τύμπανα. Εισιτήριο: 8 ευρώ

26 ΜΑΪΟΥ

Μουσική βραδιά με τη Χορωδία του Πανεπιστημίου Morgan State

ΜΟΥΣΙΚΗ βραδιά με τη Χορωδία του Πανεπιστημίου Morgan State της Βαλτιμόρης των ΗΠΑ διοργανώνει η Εταιρεία Ηπειρωτικών Μελετών (ΕΗΜ) την Κυριακή 26 Μαΐου, στις 20:00, στην αίθουσα «Κ. Κατσάρη» του μεγάρου της (στην οδό Παρασκευοπούλου). Την 26μελή χορωδία συνοδεύει στην περιοδεία της (σταθμοί τα Γιάννενα, η Αθήνα, το Μεσολόγγι, το Ναύπλιο, η Κέρκυρα) ο πρόεδρος του Πανεπιστημίου David Wilson. Η χορωδία θα ερμηνεύσει υπό τη διεύθυνση του Eric Conway, διευθυντή της Χορωδίας και προέδρου του Τμήματος Καλών και Παραστατικών τεχνών του Πανεπιστημίου Morgan State, έργα από το ρεπερτόριό της, το οποίο εκτείνεται από την κλασική μουσική έως τα γκόσπελ. Η είσοδος για το κοινό θα είναι ελεύθερη.

ΣΙΝΕΜΑ

20-25 ΜΑΪΟΥ

Εβδομάδα γερμανόφωνου κινηματογράφου

ΕΒΔΟΜΑΔΑ Γερμανόφωνου Κινηματογράφου διοργανώνει από 20 έως 25 Μαΐου η Σχολή Καλών Τεχνών σε συνεργασία με το Κέντρο Ξένων Γλωσσών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και το Institute for Art & Design Studies του HBK Essen, στο πλαίσιο του εορτασμού για τα 60 χρόνια από την ίδρυση του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Οι προβολές θα γίνουν στο αμφιθέατρο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης της πανεπιστημιούπολης. Την εκδήλωση υποστηρίζουν η Κεντρική Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, το Ινστι-

τούτο Γκαίτε καθώς και το Epirus Film Office της Περιφέρειας Ηπείρου. Θα προβληθούν τρεις ταινίες μυθοπλασίας και τέσσερα ντοκιμαντέρ με ελληνικούς υπότιτλους και θα υλοποιηθούν διαλέξεις, εργαστήρια και masterclasses στα ελληνικά αλλά και στα αγγλικά για τους/τις εισερχόμενους/ες φοιτητές/ φοιτήτριες Erasmus της πανεπιστημιακής κοινότητας αλλά και για το μη ελληνόφωνο κοινό γενικότερα. Όλο το πρόγραμμα [εδώ](#).

Let It Be: Η «καταραμένη» ταινία των Beatles επιστρέφει

Σε αντίθεση με το είδωλό τους Elvis Presley, οι Beatles δεν σταμάτησαν ποτέ την καρποφόρα μουσική τους καριέρα για να γυρίσουν ταινίες. Έδιναν προτεραιότητα στην ηχογράφηση στο στούντιο για να προωθήσουν τα άλμπουμ τους στο επόμενο επίπεδο. Όμως άφησαν πίσω τους μια χούφτα ταινίες: δύο ελαφρές κωμωδίες (A Hard Day's Night και Help!), μια ταινία φαντασίας κινουμένων σχεδίων (Yellow Submarine), με την οποία είχαν μικρή ανάμειξη- μια αμήχανη ψυχεδελική μουσικοκινηματογραφική ταινία made-for-television (Magical Mystery Tour). Και το Let It Be, το «καταραμένο» φιλμ, το ντοκιμαντέρ που θεωρήθηκε τότε ως χρονικό της διάλυσης του συγκροτήματος.

Το Let It Be ηχογραφήθηκε κατά τη διάρκεια των συνεδριών του συγκροτήματος τον Ιανουάριο του 1969, οι οποίες ήταν πολύ αγχωτικές για τους τέσσερις του Λίβερπουλ, οι οποίοι ένιωθαν άβολα που τους κινηματογραφούσαν όλες τις ώρες. Το υλικό έμεινε σε ένα συρτάρι. Και δεν κυκλοφόρησε (ως άλμπουμ και ως ταινία) μέχρι τον Μάιο του 1970, όταν ο Paul McCartney είχε ήδη ανακοινώσει (μόλις ένα μήνα πριν) το τέλος του συγκροτήματος. Η ταινία μεγάλου μήκους αντιμετωπίστηκε με πικρία: το κοινό δεν μπορούσε να τη δει χωρίς να σκεφτεί την ξαφνική διάλυση του συγκροτήματος. Ούτε υποστηρίχθηκε από κανέναν από τους τέσσερις Beatles, οι οποίοι είχαν ήδη έτοιμα τα σόλο άλμπουμ τους: όταν της απονεμήθηκε το Όσκαρ καλύτερου soundtrack, ανέθεσαν στον συμφωνικό μαέστρο Quincy Jones να παραλάβει το βραβείο. Το άλμπουμ δεν έτυχε θετικότερης υποδοχής: Ο McCartney το αποκέρυξε, δυσαρεστημένος με την παραγωγή του Phil Spector, την οποία θεωρούσε υπερβολική, και το 2003 κυκλοφόρησε τη δική του εκδοχή με τίτλο Naked, χωρίς τη σφραγίδα του δημιουργού του «Wall of Sound».

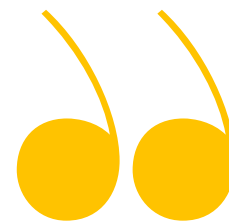
Η πληγή του «Let It Be» ήταν τόσο μακρόχρονη που στην αρχή της ψηφιακής εποχής, η ταινία εξαφανίστηκε από τους καταλόγους. Δεν υπήρχε σε καμία τηλεοπτική πλατφόρμα, οι συλλέκτες αναζητούσαν ίχνη της σε παλιά DVD και οι θαυμαστές έπρεπε να καταφύγουν στην πειρατεία. Μέχρι τώρα. Την Τετάρτη, η

Disney+ κυκλοφορεί την ταινία σε σκηνοθεσία Michael Lindsay-Hogg, η οποία έχει υποστεί remastering από την Park Road Post Production του Peter Jackson. Ο σκηνοθέτης του «Άρχοντα των Δαχτυλιδιών» πέρασε την πανδημία δουλεύοντας πάνω στις αυθεντικές κασέτες της ταινίας - 60 ώρες βίντεο και 150 ώρες ήχου - για να γυρίσει το ντοκιμαντέρ «Get Back», το οποίο κυκλοφόρησε από την Disney το 2021. Το Get Back χρησιμοποίησε τις πιο προηγμένες τεχνολογίες, καθώς και τεχνητή νοημοσύνη, για να γυαλίσει το υλικό. Το αποτέλεσμα της εργασίας ήταν ένα ντοκιμαντέρ διάρκειας σχεδόν οκτώ ωρών, χωρισμένο σε τρία επεισόδια, γεμάτο με ενδιαφέρον, πρωτόγνωρο υλικό. Το επόμενο βήμα ήταν η αποκατάσταση του Let It Be.

Η ποιότητα της εικόνας έχει βελτιωθεί αισθητά (αν και ορισμένοι κριτικοί λένε ότι στη χρήση των χρωμάτων έχει γίνει κατάχρηση). Ο ήχος έχει καθαριστεί από

Η ταινία μεγάλου μήκους αντιμετωπίστηκε με πικρία: το κοινό δεν μπορούσε να τη δει χωρίς να σκεφτεί την ξαφνική διάλυση του συγκροτήματος

το θόρυβο και είναι πεντακάθαρος. Το πιο πολύτιμο, αυτό που δεν φαίνεται στις άλλες ταινίες των Beatles, είναι ότι η ταινία τοποθετεί τον θεατή στο στούντιο με

τέσσερις τύπους που δεν έχουν κλείσει καν τα 30, οι οποίοι έχουν απεριόριστη δημιουργικότητα και σκαρφίζονται το ένα τραγούδι μετά το άλλο. Υπάρχει ακόμα χημεία μεταξύ του John Lennon και του Paul McCartney, και είναι ο George Harrison που επαναστατεί ενάντια στον δευτερεύοντα ρόλο του. Από αυτές τις φαινομενικά χαοτικές συνεδρίες προέκυψε το άλμπουμ Let It Be, καθώς και μια σειρά από κομμάτια στο Abbey Road (το επόμενο πρότζεκτ τους, ο πραγματικός αποχαιρετισμός τους, που τελείωσε με το τραγούδι The End). Αλλά το Abbey Road κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 1969 και είχε πολύ καλή υποδοχή, ενώ το Let It Be χρειάστηκε έξι μήνες παραπάνω για να βγει και να βγει στα καταστήματα σε μια κακή εποχή. Αυτές οι τρεις εβδομάδες στο στούντιο παρήγαγαν επίσης τραγούδια που κυκλοφόρησαν αργότερα στις σόλο καριέρες τους, και πολλά άλλα που απορρίφθηκαν (όπως το Suzie Parker).

Η αρχή της νέας έκδοσης του *Let It Be* περιλαμβάνει έναν σύντομο διάλογο μεταξύ της Lindsay-Hogg και του Jackson (ο οποίος δεν εμφανίζεται στους τίτλους εκτός από τις ευχαριστίες). Ο σκηνοθέτης της αρχικής ταινίας εξηγεί ότι σκόπευε να γυρίσει ένα ντοκιμαντέρ για την επιστροφή των Beatles στη σκηνή. Οι Fab Four είχαν να εμφανιστούν μπροστά σε κοινό από το 1966: είχαν επικεντρωθεί στις στούντιο ηχογραφήσεις. Για την επιστροφή τους στη σκηνή, ήθελαν να κάνουν κάτι μεγάλο και συζήτησαν υπερβολικά φιλόδοξες ιδέες, όπως να παίξουν σε ένα ρωμαϊκό αμφιθέατρο στη Λιβύη. Ο σκηνοθέτης βιντεοσκόπησε τις συνεδρίες στο στούντιο, θεωρώντας ότι αυτό θα ήταν δευτερεύον υλικό, ότι το κεντρικό μέρος της ταινίας θα ήταν η συναυλία. Ο Jackson δεν μπορεί παρά να εκφράσει τον φθόνο του: ο ίδιος δούλεψε με αυτό το υλικό και γνώριζε καλά όλα αυτά τα τραγούδια, αλλά ο Lindsay-Hogg είχε το

προνόμιο να δει πώς δημιουργήθηκαν μπροστά στις κάμερες του. Οι Beatles περνούσαν από το ένα στάδιο στο άλλο πολύ γρήγορα: όταν άλλα συγκροτήματα τους προλάβαιναν, το συγκρότημα προχωρούσε ήδη σε κάτι άλλο. Στις αρχές του 1969 είχαν ολοκληρώσει τους ψυχεδελικούς πειραματισμούς τους και το *White Album* του προηγούμενου έτους σηματοδότησε την επιστροφή τους στο κλασικό ροκ. Είναι σαφές στην ταινία ότι νιώθουν μια κάποια ανάγκη να επιστρέψουν στις ρίζες τους: παίζουν παλιά τραγούδια (μεταξύ των οποίων και το *One After 909*, που έγραψε ο Lennon όταν ήταν 15 ετών!), *rock and roll standards*, ακόμα και μια διασκευή του *Bésame Mucho*. Το συγκρότημα φαίνεται να προσπαθεί να ανακτήσει το πνεύμα του Αμβούργου ή του *The Cavern*, όπου έδωσαν πολλές συναυλίες πριν γίνουν διάσημοι. Όταν συνέθεσε το *Let It Be*, ο Lindsay παρέλειψε μεγάλο μέρος του υλικού σχε-

τικά με τη σχέση του συγκροτήματος και έδωσε προτεραιότητα σε πλάνα που τους δείχνουν να κάνουν μουσική. Με διάρκεια οκτώ ωρών, το *Get Back* έχει πολύ περισσότερο χρόνο για να εμβαθύνει στην ιστορία. Υπάρχει ένα άλλο ελκυστικό χαρακτηριστικό στην παραγωγή του Jackson το 2021: επιτρέπει στον θεατή να κατανοήσει τη δημιουργική διαδικασία πίσω από κάθε τραγούδι, από ένα απλό βουητό μέχρι ένα τέλειο κομμάτι.

Το *Let It Be* είναι περισσότερο για να απολαύσουμε τη μουσική, και με διάρκεια 80 λεπτών, είναι πιθανό να είναι πιο προσιτό από ένα οκτάωρο ντοκιμαντέρ για τους σκληροπυρηνικούς οπαδούς. Όμως η ταινία περιλαμβάνει πλάνα από τους αυτοσχεδιασμούς και τις συζητήσεις τους στο στούντιο, όπου φαίνεται κάποια ένταση. Είναι σαφές ότι ο Paul έχει αναλάβει τα νήια, ενώ ο John έχει εμπλακεί λιγότερο. Υπάρχουν εμβληματικές στιγμές, όπως ο Lennon και η Yoko Ono να χορεύουν, ενώ

ο Harrison τραγουδάει το *I Me Mine*, ένα έντονο jam session από το οποίο προκύπτει το τραγούδι *Dig It*, και ένας σύντομος καυγάς, όταν ο Harrison έρχεται αντιμέτωπος με τον McCartney: «Θα παίξω, ή δεν θα παίξω καθόλου αν δεν θέλεις να παίξω. Ό,τι είναι αυτό που θα σε ευχαριστήσει, θα το κάνω». Μετά από αυτή τη διαφωνία, ο Harrison εξαφανίστηκε για έξι ημέρες. Ούτε στο *Let It Be* ούτε στο *Get Out* είναι σαφές τι σκέφτεται για όλα αυτά ο Ringo Starr, προστατευμένος σε έναν δευτερεύοντα ρόλο.

Η απογοήτευση του Harrison για το πείραμα *Let It Be* κατέληξε να καταστρέψει την ιδέα να παίξει σε ένα αμφιθέατρο στη Λιβύη. Αλλά ο Lindsay-Hogg είχε βάλει σκοπό να κινηματογραφήσει τα γυρίσματα μιας συναυλίας, οπότε έπρεπε να υπάρξει. Τελικά, οι Beatles εμφανίστηκαν στην τάρτασα των στούντιο της Apple Corp στο Λονδίνο, μια μικρότερη υπόθεση που ωστόσο έμεινε στην ιστορία.

Στην αρχή, όταν η μουσική βροντοφωνάζει από την τάρτασα, μόνο λίγοι περιεργιστά σταματούν στο δρόμο. Επικρατεί σύγχυση ως προς το αν πρόκειται πράγματι για τους Beatles, επειδή το κοινό δεν είχε ακούσει τα νέα τραγούδια που έπαιζαν. Άλλοι άνθρωποι καταφέρνουν να σκαρφαλώσουν σε άλλες κοντινές στέγες για να παρακολουθήσουν με δυσπιστία. Αλλά μετά από μόλις 42 λεπτά, υπάρχει ένα σημαντικό πλήθος στα πεζοδρόμια, υπό το τεταμένο βλέμμα των αστυνομικών. Ο Lennon αποχαιρετά εκ μέρους του συγκροτήματος με τον συνήθη σαρκασμό του: «Ελπίζω να περάσαμε την οντισιόν». Μήπως διαίσθανθηκε ότι αυτή ήταν η τελευταία τους κοινή εμφάνιση; Ο John, που είχε ιδρύσει τους Beatles, δεν ξεπέρασε ποτέ το γεγονός ότι ο Paul ήταν αυτός που ανακοίνωσε τη διάλυσή τους.

Περισσότερο από μισό αιώνα αργότερα, το *Let It Be* μπορεί να παρακολουθηθεί χωρίς λύπη για το τέλος του συγκροτήματος. Ο θεατής μπορεί να απολαύσει την παρακολούθηση μουσικών με απaráμιλλη δημιουργικότητα, οι οποίοι μπαίνουν σε ένα στούντιο χωρίς σχέδιο και βγαίνουν με υλικό για περισσότερα από δύο άλμπουμ, συμπεριλαμβανομένων πολλών θρυλικών τραγουδιών.

Με το *Let It Be*, η Disney συνεχίζει το σχέδιό της να αξιοποιήσει στο έπακρο το franchise των Beatles, όπως ακριβώς κάνει με το σύμπαν της Marvel και τον Πόλεμο των Άστρων. Περισσότερα έργα για το κουαρτέτο του Λίβερπουλ είναι στα σκαριά: Η Sony ανακοίνωσε τέσσερις βιογραφικές ταινίες για το 2027, μία για κάθε μέλος της, όλες σε σκηνοθεσία του Sam Mendes. Η βιομηχανία γνωρίζει ότι είναι πολύ δύσκολο για τους οπαδούς των Beatles να τους κουραστούν.

El Pais

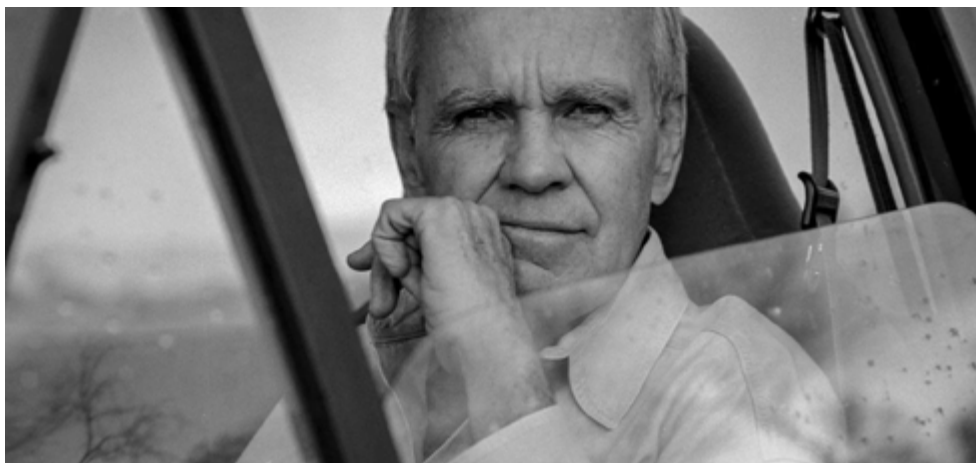
ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

«Αιματοβαμμένος
μεσημβρινός»

**ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΣ
ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ**
ΚΟΡΜΑΚ ΜΑΚΑΡΘΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

Έναν περίπου χρόνο μετά τον θάνατο του Κόρμακ Μακάρθι (Cormac McCarthy), που έφυγε από τη ζωή στις 23 Ιουνίου του 2023, σε ηλικία 90 ετών, έχουμε την τύχη να κρατάμε στα χέρια μας τη μετάφραση του σημαντικότερου έργου του, κι ίσως ενός από τα σπουδαιότερα μυθιστορήματα στην ιστορία της σύγχρονης αμερικανικής λογοτεχνίας. Πρόκειται για το «Αιματοβαμμένος μεσημβρινός ή Το δειλινό κοκκίνισμα στη Δύση», που κυκλοφόρησε πρόσφατα σε δεξιοτεχνική -έξοχη- μετάφραση του Γιώργου Κυριαζή από τις εκδόσεις Gutenberg. Το βιβλίο, που μεταφράζεται για τρίτη φορά στα ελληνικά, κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ το 1985.

Τι ακριβώς γίνεται, όμως, με τον «Αιματοβαμμένο μεσημβρινό»; Ένας δεκατετράχρονος από το Τενεσί, τη γενέτειρα, υπενθυμίζεται, του Μακάρθι, που αναφέρεται απλώς ως «το παιδί», περιπλανιέται στα σύνορα του Τέξας με το Μεξικό στα μέσα του 19ου αιώνα. Όταν θα συναπαντηθεί με τη συμμορία Γκλάντον, θα αρχίσει να ξετυλίγεται στη δράση μια σφιχτή όσο και βαριά αλυσίδα σφαγών. Η συμμορία εξοντώνει σωρηδόν Ινδιάνους για να τους πάρει και να πουλήσει το σκαλπ (το τριχωτό της κεφαλής τους), φτωχούς Μεξικανούς, στρατιώτες του μεξικανικού στρατού, αλλά και όποιον ή ό, τι σταθεί μπροστά της: άσχετους σε δρόμους και μπαρ, μωρά παιδιά, σκύλους και άλογα. Με την ίδια πάντοτε ψυχρότητα, ψυχρότητα που συμμερίζεται και ο τριτοπρόσωπος, αντικειμενικός αφηγητής, ο οποίος στήνει γύρω από την εξωφρενική συμμορία ένα μονίμως ρημαγμένο τοπίο με πλήθος άλλους νεκρούς (σε διαλυμένα καραβάνια, σε διαφορετικά σημεία της ατέλειωτης πορείας της, σε ακατοίκητες τοποθεσίες), και με κάτι σαν εγγενή προδιάθεση για την καταστροφή.

Με σαφή, ξεχωριστής ακρίβειας λόγο, με κοφτές προτάσεις, με διαλόγους οι οποίοι σχεδόν δεν διακρίνονται από τα αφηγηματικά μέρη του κειμένου, ο Μακάρθι αγκαλιάζει τη φύση με έναν δραματικό λυρισμό ενισχυμένο από νατουραλιστικές ή ακόμα και εξπρεσιονιστικές παραμέτρους, αναγκάζοντας το περιβάλλον να συμμετάσχει στα πάθη των ανθρώπων - όχι για θρηνήσει τη μοίρα τους, αλλά για να υποβάλει πιο υποβλητικά το χάος τους. Φύση, τοπία και τελετουργικοί θάνατοι στον «Αιματοβαμμένο μεσημβρινό» γίνονται ένα με την ανθρώπινη κακία, συμπυκνωμένη στο πρόσωπο του δικαστή Χόλντεν. Πανύψηλος, άτριχος, θηριώδης, εξεζητημένος λόγιος και δεινός εκτελεστής, ο Χόλντεν κρατάει και το κλειδί για να επιδώσει το μήνυμα το οποίο θα εκπέμψει ο συγγραφέας. Ο πόλεμος είναι ιερός, λέει ο δικαστής, και η ισχύς του είναι η ισχύς του αφανισμού ο οποίος θα επιφέρει μια ολομέτωπη ανακαίνιση του σύμπαντος. Εντοπίζουμε ασφαλώς εδώ έναν γνωστικιστικό ή μάλλον έναν νιτσεϊκό απόηχο, όμως «Ο αιματοβαμμένος μεσημβρινός» δεν είναι, υπό αυτή ακριβώς την έννοια, ούτε η βίαιη ιστορία της Αμερικής (με την απάλειψη των Ινδιάνων από προσώπου γης, με τις ιστορικές διεκδικήσεις επί του Μεξικού και με τη φονική κουλτούρα της οπλοφορίας) ούτε η ηθική και η πολιτική της καταγγελία. Ο «Αιματοβαμμένος μεσημβρινός» αποτελεί μια ειδολογική μίξη του γουέστερν με το ιστορικό μυθιστόρημα. Ιστορικό μυθιστόρημα επειδή ο αφηγηματικός χρόνος εκκινεί μετά τη λήξη του πολέμου μεταξύ ΗΠΑ και Μεξικού, ύστερα από την αναμεταξύ τους σύγκρουση για το πού ακριβώς βρισκόταν τα σύνορα με το Τέξας. Οι ΗΠΑ επέβαλαν μια έκταση που φτάνει δυτικά από το Ρίο Γκράντε μέχρι τον Ειρηνικό Ωκεανό. Είναι οι περιοχές στις οποίες κινούνται μεταξύ 1848 και 1849 οι μυθιστορηματικοί ήρωες μαζί με τους χρυσοθήρες και τον ασυγκράτητο τυχοδιωκτισμό τους. Είναι επιπλέον τα χρόνια της συνεργασίας της συμμορίας Γκλάντον με τις μεξικανικές αρχές. Το πλαίσιο αυτό δίνεται χαλαρά στο μυθιστόρημα του Μακάρθι, υποστηρίζοντας, ωστόσο, έστω και έτσι το ιστορικό του πρόσημο. Όσο για το γουέστερν, είναι προτιμότερο να μιλήσουμε για παρωδία γουέστερν ή για αντι-γουέστερν αφού κανένα από τα τυπικά χαρακτηριστικά του γουέστερν (αγώνας για την επιβολή του νόμου, σκληροί πλην τίμιοι άντρες, άτεγκτη θέληση για εγκατάσταση στη γη και φιλόδοξα σχέδια για το μέλλον) δεν ισχύει στην περίπτωση του - κανένα από αυτά δεν προλαβαίνει καν να τεθεί προκειμένου να ανατραπεί. Μένει ο μαγικός μυθιστορηματικός κόσμος, που αποσπά τη λαχανιασμένη προσοχή μας χωρίς να υμνήσει αισθητικά το Κακό - θα σπεύσει απλώς να μνημονεύσει τη δαιμονική του παρουσία.

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Όταν οι Who τα 'σπάσανε στο Λιντς

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Στις 11 Μαΐου κυκλοφόρησε το πρώτο live άλμπουμ των Who.

Ήταν μια ηχογράφιση μιας συναυλίας τους που είχε γίνει στο Πανεπιστήμιο του Λιντς, στις 14 Φεβρουαρίου του ίδιου έτους. Ήταν και μια μουσική νιτρογλυκερίνη.

Οι Who μέχρι τότε ήταν η mod μπάντα που έγραφε πράγματα εν μέρει (και) αλλόκοτα για τα ήθη της εποχής, όπως το My Generation που ήταν ήδη πέντε χρονών το '70 ή το Tommy, που ήταν ροκ όπερα.

Επίσημη, ηχογραφημένη δήλωση όμως ότι «εδώ θα σας πάρουμε τα μυαλά και τα αυτιά γιατί παίζουμε τόσο δυνατά που ίσως δεν το αντέχετε», δεν είχαν κάνει.

Η εμφάνιση στο Leeds Refectory ήταν περίπου μια τέτοια δήλωση.

Ήδη, η μπάντα έφερε τη φήμη των τρομερών συναυλιών και δεν χρειαζόταν και πολύ: ο Κιθ Μουν έπαιζε, αλλά και ανατίναζε ενίοτε τα τύμπανά του σαν δαιμονισμένος, ο Πιτ Τάουσεντ δεν φερόταν και ιδιαίτερα καλά στις Gibson και τους ενισχυτές του, ο Ρότζερ Ντόλτρι ήταν ένας χαρισματικός φρόντμαν και ο Τζον Έντγουιστλ ήταν... ακίνητος. Το «Μοσχάρι» όπως ήταν το παρατσούκλι του, έπαιζε μπάσο «full treble-full volume» σε ταχύτητες που παρέσυραν τα πάντα.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του Live at Leeds, ας δούμε μια ψύχραιμη κριτική των New York Times, μετά την κυκλοφορία του: «Πρόκειται για ένα χαρντ ροκ ολοκαύτωμα-το καλύτερο live άλμπουμ που έγινε ποτέ».

Όντως, ο δίσκος ξεχειλίζει από αυτό που έκανε τους Who μια από τις καλύτερες μπάντες του ανθρώπινου είδους: Δύναμη, διαμορφωμένη από την ψυχή και το ταλέντο τους.

Ο δίσκος ήταν αρχικά να κυκλοφορήσει διπλός.

Ωστόσο, προβλήματα στις ηχογραφήσεις έδωσαν μόνο έξι κομμάτια στην αρχική εκδοχή του. Τρεις διασκευές και το Substitute στην πρώτη πλευρά, με τις δύο από αυτές να αφήνουν σύζυλο όλο τον κόσμο: Το Summertime Blues και το Shakin' All Over δεν ήταν πια τα χαρωπά κομμάτια που υπήρξαν όταν δημιουργήθηκαν, αλλά κάτι άλλο.

Στη δεύτερη πλευρά, υπήρχε μια καταστροφική εκτέλεση του My Generation, που κρατούσε ένα τέταρτο, καθώς και το Magic Bus.

Είκοσι πέντε χρόνια αργότερα, κυκλοφόρησε μια extended εκδοχή, σε cd, όπου είχαν χωρέσει οκτώ κομμάτια ακόμα.

Το Live at Leeds, το πρώτο «επίσημο bootleg» συγκροτήματος, είναι ακόμα και σήμερα ένα πρότυπο για το πώς ηχογραφείται μια συναυλία.

Ένα χρόνο αργότερα, οι Who θα επιβεβαίωναν όλες τις ενδείξεις, κυκλοφορώντας έναν από τους δέκα καλύτερους δίσκους του ροκερνόλ, όλων των εποχών: Το Who's Next.

3.161 μέρες στο κορ

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Ο Γιούργκεν Κλοπ, ένας από τους πιο αντιπροσωπευτικούς εκφραστές της αντίληψης ότι το ποδόσφαιρο είναι το καλύτερο λαϊκό άθλημα που ενώνει, και όταν χωρίζει, θα πρέπει να το κάνει με αυτό τον τρόπο που αρέσει στην ιστορία και στις παρέες, φεύγει από το Άνφιλντ.

Ο 56χρονος Γερμανός αποφάσισε πριν από μερικούς μήνες να μην ανανεώσει το συμβόλαιό του με τη Λίβερπουλ. Μέσα σε αυτούς τους μήνες η scouser beloved βγήκε από όλους τους στόχους της, αλλά αυτό λίγη σημασία έχει.

Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια -και σε μια από τις λίγες, σε αυτό το επιχειρηματικό αθλητικό επίπεδο- ένας προπονητής έχει καταφέρει να χαρακτηρίσει τόσο πολύ

μια ομάδα με τον τρόπο που βλέπει το ποδόσφαιρο, αλλά και την κοινωνία, καθώς και να ταυτιστεί τόσο με την ιστορία της.

Ο Κλοπ, ένας τεχνικός με τα «πάνω» και τα «κάτω» του, αλλά κυρίως με την ικανότητα να συγκροτεί σύνολα που ξεπερνάνε τις μοναδικές αξίες και να παίζουν ωραία μπάλα, πήγε το 2015 στη Λίβερπουλ που δεν είχε τίτλο από το 2005 και το έπος της Κωνσταντινούπολης και, κυρίως, δεν είχε κερδίσει την Πρέμιερ από το 1990.

Με τον Κλοπ, η Λίβερπουλ τα πήρε όλα σε αυτές τις 3.161 μέρες της θητείας του. Έφτασε πολύ κοντά στο να τα ξαναπάρει, χάνοντας την τελευταία στιγμή, σε αρκετές περιπτώσεις, αλλά οι τίτλοι είναι μόνο ένα μέρος της υπόθεσης «Κλοπ στο Μέρσισαιντ».

Η προσδοκία των πολλών για ένα «άλλο ποδόσφαιρο», ακόμα και στις πιο αδιαμφισβήτητες μέρες του ποδοσφαιρικού καπιταλισμού, έφτασε πολύ κοντά στην πραγμάτωσή

του: ένας τύπος που τα λέει ωραία, μια ομάδα που κερδίζει εμβληματικούς τίτλους, μια ιστορική κερκίδα που στηρίζει και στις δύσκολες στιγμές, ένα άθλημα όπου υπάρχουν και καλύτεροι από τον Κλοπ, αλλά όχι τόσο θαρραλέοι και γελαστοί.

Ίσως δεν είναι τυχαίο ότι ο τύπος δόξασε και δοξάστηκε στον ίδιο πάγκο με τον Μπιλ Σάνκλι, που πολλά χρόνια πριν τον Κλοπ, είχε δώσει μια ερμηνεία μιας καλής μέρας:

«Πιστεύω ότι ο μόνος τρόπος να ζήσεις και να είσαι πραγματικά πετυχημένος, είναι η συλλογική προσπάθεια, με τον καθένα να δουλεύει για τον άλλο, όλοι να βοηθάνε όλους και όλοι να έχουν ένα μερίδιο της επιτυχίας, στο τέλος της ημέρας».

Κάπως έτσι λοιπόν, την Κυριακή 19 Μαΐου, κατά το βραδάκι, το «You'll never walk alone» θα ακουστεί πιο ειλικρινές και πιο συγκινητικό εδώ και πολλά χρόνια.

Γιατί ο Κλοπ θα αφήνει το κορ...

«Πιστεύω ότι ο μόνος τρόπος να ζήσεις και να είσαι πραγματικά πετυχημένος, είναι η συλλογική προσπάθεια, με τον καθένα να δουλεύει για τον άλλο, όλοι να βοηθάνε όλους και όλοι να έχουν ένα μερίδιο της επιτυχίας, στο τέλος της ημέρας».

